

alguns granollerins de bona fè se sentiren sugestionats per les flugides promeses de bon govern i les hipòcrites manifestacions d'amor a la vila que a dojo escamparen en llurs propagandes els funestos capdevaners del torrisme. Alguns joves a l'iniciar-se l'actuació en les nostres lluites dels que han convertit el torrisme en l'actual quadrilla de *vivales*, atrets per la juvenesa d'alguns dels directors visibles de la novensana organització, se disposaren a reforçar la amb llurs entusiasmes boi reflats de poder-hi incorporar llurs generosos idealismes. Però l'ilusió dels uns i els altres, granollerins de bona fè i entusiastes, se feu ben aviat escàpola cedint son lloc al desencant. Cap de les esperances que, abans de fer-se conèixer, feren concebre el capdevaners del caciquisme torrista s'ha vist realitzada i en canvi han demostrat palesament—ja ho hem dit altres vegades—com la seva obra ha estat inspirada per reprobables concupiscències i acusa una manca total, absoluta, de moralitat.

No poden, certament, contradir amb èxit les nostres afirmacions perquè's consta que està en la consciència de molta gent que son veritat irrefutable i pretenen, amb llur silenci, que s'en parli el menys possible i no desvetllar la curiositat dels lectors de llurs orgues en la premsa, evitant l'excitar-los a llegir nos i assabentar-se'n. I consti que no hem dit encara la darrera paraula i posseïm dades per estona, sense comptar les que de bell nou ens proporcionen, i, si'ls hi plau, per nosaltres no quedarà l'insistir i concretar mes els càrrecs que'ls hem fet sense necessitat d'haver d'acudir a l'indigne recurs de testimonis falsos, de qual cosa en té, per ara, l'exclusiva el torrisme.

L'adopció de procediments renyits amb les mes elementals nocions de la decència pertany de plé als professionals de la política torrista, pero han tingut al menys la virtut d'indignar al poble honrat i de fer escriure la bona gent que's resistien a creure fins que l'evidència dels fets els

ho ha demostrat—que's pogués arribar al grau de desvergonyiment i de cinisme que ha assolit la plana major del grup caciquista que per tramposes arts ha lograt apoderar-se de la caixa comunal i mangonejar la de l'Unió en benefici dels intims de la colla i en profit de qualche negoci particular boi vantant-se de redemptors del poble i matadors del drac del caciquisme!

El crit de «Via-fora lladres» que baladrejaven abans d'abastar la clau del rebost municipal els tornarà a la boca provocat per l'acció del bon poble decidit a intervenir activament en la política local i foragitar-ne als polítics gangers arracerats a la casa comunal i que, ara, per tal de conservar el poder que detenten han convertit en udols llur antic crit amb l'intent d'atemoritzar als que's resisteixen a servir de bon grat la indigna política torrista.

Per considerar-lo d'interés en els moments actuals, malgrat el temps passat, reproduïm el següent article publicat en *El Vallès Nou* el 14 de Juliol de 1918:

“Més dels comptes

Per fi, com deïem en nostre número passat, s'ha presentat un estat de la *situación económica del Ayuntamiento de Granollers del Vallès en 31 Diciembre de 1917*, al menys així se titula un document que havem rebut autoritzat amb la firma de l'arcalde i del comptador interí. En ell resulta, segons la comptaduria de nostre ajuntament, que en aquella data el deute pujaba 209,162'21 pessetes i com segons l'inspecció que feu don Antoni Suñer en 1914, el deute en 31 de Desembre del 1913 era de 112,678'66 pessetes, resulta, segons aquestes dades, que l'atràs dels anys 14, 15, 16 i 17, es de 96,483'55 pessetes; així ho deïem i ho repetim, es una sencilla resta la que dona el resultat.

Anem ara a estudiar el document presentat, que, en lloc de dir-ne la *situación económica*,